

▮ *Halász Margit*

Vidróczki-kódex

(15)

Egyáltalán nem egy leányálom Budapesten tengődni saját lakás és munka nélkül. Nem beszélve arról, hogy bármely utcasarkon az ember elé állhat két-három, metropoliszban orozó haramialak, pénzt vagy életet követelvén. Vagy csak úgy, bosszúból. Igaz, Jocó szavát adta, semmi ok az aggodalomra, ő levajazta Kismancsot, fizetett neki épp eleget a Matyi biztonságáért. Mégis ott motoszkált Mátyásunkban a félsz, mi van, ha mégsem. Olyan furcsák és kiszámíthatatlanok Budapesten az emberek. Valahogy nem lehet tudni, mi lakozik a fejükben és a szívükben. És Matyi, ahogy feküdt az ágyon és az Expressz újság munkalehetőségeit böngészgette, egyszerre eszébe jutott a Vörösmarty utcai cigányasszony. Arra gondolt, hogy ha ez ma történné, már nem lenne bolond, dehogyan adná ő oda az összes pénzt egy törött biliért.

Már nem az a sete-suta vidéki srác volt, mint aki fél éve Budapestre, a nagy lehetőségek városába költözött. Költözött? Mit is beszél? Nem magától jött ide, egy kódex biztatására hagyta ott a mátrai szénégető völgyet. Egy kódex sürgetésére, melyet önjelölt keresztapja, a híres-neves Vidróczki Márton készítettet.

„A világ nem ér véget a Mátrában — jutott eszébe megint a levél tartalma —, nyelveket kell tanulnod.” Hát az angollal már úgy-ahogy elboldogul, csak tűnne már a szemébe valami jó hirdetés, gondolta, és nagyot tüszentett. A tüszentésből, mint egy nagy ködből, hirtelen felsejlett egy szuper ajánlat. Egy magát luxus költöztető cégnek nevező hirdető csomagolófiúkat keresett. Az angol nyelvtudást helyezték előtérbe, a kiváló fizikumot, a megbízhatóságot, a szorgalmat és az intelligenciát. Egy-két diploma sem akadály, olvasta Matyi a szöveg végén, és nem értette, a bútorok pakolásához vajon mi a fenének kellene egyetemre járnia az embernek. Hát megbolondult a világ?!

Nem teketóriázott sokat, rögtön hívta a megadott számot. Egy szimpatikus férfigang köszönt vissza, és késő délutánra már sikerült is megbeszélni a személyes találkozót. Én is csomagolófiúként kezdtem, de egy idő után már nem találtam benne semmi kihívást, mondta az íróasztalnál ülő harmincas fiatalember. Matyi mosolyogva bólogatott, tetszett neki az iroda, látszott, hogy itt nem akármilyen embereket költöztetnek. Minden rendezési tárgy, a színek, a formák, szóval az egész azt sugallta, hogy aki itt dolgozik, az az élet napos oldalához tartozik. Matyi már az első másodpercekben érezte, hogy jó benyomást keltett megjelenésével, és esélye van a munkára. Ami azt illeti, meg is tett mindent ezért. Elszaladt a fodrászhoz, új inget vett, fekvőtámaszozott, súlyozott egy kicsit, aztán hosszan zuhanyzott. Így esett meg, hogy egy jóképű, izmos, összeszedett, elegáns fiatal munkavállaló ült szemben a cég humán igazgatójával. Az külön előnynek számított, hogy falusi. Mert ez a humán menedzserre kupálódott csomagolófiú is falusi volt, s valahogy azt a tapasztala-

latot vont le az évek során, hogy a falusi srácokkal nincs annyi baj, mint a tősgyökeres városiakkal. A falusiak pontosabbak, udvariasabbak, megbízhatóbbak, és ami még fontos, nincs akkora szájuk, mint a Bécsi kapu. Matyi is beleillett ebbe a képbe, szinte minden mondatát a „ha szabad kérdezni” formulával indította. Amikor fény derült angoltudására is, a fiatalember felállt, és az íróasztal fölött kézfogásra nyújtotta a kezét. Üdvözöllek a csapatban, hétfőn reggel fél nyolckor bevetés a Rózsadombon.

Jaj, Mátyás, jaj, Matyi! De felvitte az Isten a dolgot! És milyen jól állt rajta a cég egyenruhája, a szürkéskék vászon kertesznadrág és a csípőig érő kis dzseki. Másnap reggel már át is vehette a raktárban, méret is volt épp rávaló. Luckpack, olvasta a cég nevét. A logója egy teherautó oldalára festett négylevelű lóhere volt. Szó mi szó, nem valami fantáziadús jelkép, de Matyinak nagyon tetszett. Nézte a teherautót, ilyenekkel mennek majd hétfőn a Rózsadombra. Vagyis hát nem ezzel, hanem egy igazival. Ha most lenne papírja a KRESZ-ről, akkor esetleg még vezethetne is, de bolond is volt, hogy nem ment neki eddig a jogosítványnak. Most milyen jól jönne neki. Igen, ott, a völgyben nem igazán kellett a papír, ő meg úgy volt vele, hogy akkor meg minek. Vezetni persze vezetett már, de csak feketén. Rá kellett ébrednie, hogy már nem a völgyben bóklászik a különleges gombafaj után, hanem egy közép-európai nagyvárosban határozott léptekkel rója a macskaköves utat. Több képesség, több lehetőség, motyogta magában, s hirtelen megijedt önnön hangjától. Megijedt, mert úgy érezte, nem az övé ez a hang, mintha beléje költözött volna valaki. Na de hát ki az ördög? Csak tán nem Vidróczki? Ettől a betyártól már nem lesz menekvése soha? Ez úgy befészkelte magát a testébe és a lelkébe, mint a vadmuhar szokta beenni magát a káposztafejek közé. Egyszerre látta magát kölyökként nagyanyja veteményesében, ahogy húzza ki a muhart, és hopp, jön vele a káposzta is. Sok képesség, sok lehetőség, mondta ki félhangosan a tükörnek, miután arrébb tolta az előszobai fogast, hogy tetőtől talpig megnézhesse magát a tükörben. Mi tagadás, kellemes látvány fogadta. Ó, ha így látná Viki, vajon mit szólna? Biztos elveszítené a fejét, biztos kigombolná a kertesznadrág gombját a szíve fölött, aztán lehúzná a munkásnadrág sliccét, aztán forró kiskezével... Kopogtak. Összereszt. Nagyot nyelve indult ajtót nyitni. Hát te?, állt az ajtóban Jocó, hát te, csak nem tán terézvárosi közmunkás lettél?

Jocó csak azért ugrott be, hogy közölje, már csak egy hónapig lakhat Matyi a lakásban, mert komoly vevője akadt. Na, de viccen kívül, hadarta Jocó, képzelj, felhív egy tőkeeros fazon, tört magyarsággal, aszongya, holnap fizet, holnapután meg már embereket küld. Ne fizessél nekem, mondom, ott lakik a haverom. Erre ő, hát dobd ki a haverod, mi a fontosabb neked a haver vagy a pénz? Pénzen mindent megvehetsz, még egy másik havert is. De a haverból nem tudsz pénzt csinálni. Mondom neki, várjál már ember, emberség is van a világon, mire mondja, hogy biztos van, de ötlet az nem érdekl. Hát szó szót követett, kisfiam, abban maradtunk, hogy két hét múlva jönnének, addig el kell hagynod az ingatlanomat. Köszí, rendes vagy, mondta

Matyi, a fenébe is, épp most tesz ki, amikor végre találtam egy jó munkahelyet, gondolta. Mert a Luckpacknál megmondták neki, hogy e mellett a munka mellett nincs magánélet és hétvége, amikor szólnak, hogy menni kell, nincs apelláta. És ahogy álltak egymással szemben, és Jocó zselés haján és ritkás hajszálai között a fejbőrén megcsillant a délelőtti napfény, Matyi arra gondolt, eljött az idő, nem halogatja, végez Jocóval. Felmerült ez már benne egyszer-kétszer, csak nem tudta, hogyan kezdjen hozzá. Hát most itt az idő, most vagy soha. Igen, véget kell vetnie a barátságuknak. Nincs szüksége istápolóra, meg egyáltalán senkire, aki kisfiamnak szólítja, mert épp ahhoz van kedve. Köszöni szépen az eddigi törődést meg az acai bogyókat, de ezután egyedül szeretne boldogulni. És különben is. Látta, amit látott. Tudja, amit tud. Hogy mit? Hát azt, hogy Jocó lenyúlta Vikit. Mint sas a csibére, úgy csapott le rá. Csak a helyzetre várt. Még jól is jött neki Matyi, mert rá lehetett verni a balhét. Viki meg..., Viki meg egy..., mindegy. Csak ezen a héten hármójukkal feküdt le, hát ilyen lenne egy pesti tüzes cica? Még Gecse Vica is százszor különb nála. A galambfehér testű, vagdalós, bolond kis Vica. Tényleg, vajon mi történhetett vele azóta? Maradt a faluban, vagy útra kelt, mint ő? Mi van, ha agyba-főbe verte valami vadállat az útszélen? Egyszerre felelőtlen gazembernek érezte magát Vica miatt. De ez az érzés nem tartott tovább pár másodpercnél, mert egy belső hang a segítségére sietett. Kockázat nélkül nincs nyereség, pajtás, ne hibáztasd magad, mindig csak előre tekint, mondta neki az a bizonyos hang. Matyi zavarában visszarántotta a tükör elé a fogast, nagyot nyelt és elköszönt Jocótól. Amikor elhaladt a tükör előtt, lopva oldalról odasandított. Akkor irány Európa, húzta el a szája szélét, és alig láthatóan önmagára kacintott.

(16)

Hej, Rózsadomb, Rózsadomb, de más világ vagy te, mint a Terézváros! Itt még a madarak is másként csivitelnek, gondolta Mátyásunk a teherautó mellett ácsorogva. A munkatársai elszaladtak a közeli abc-be reggelit venni. Matyi nem tartott velük, ő evett otthon, nem tudta, hogy mi a szokás, nem szeretett volna már az első nap extra kívánságokkal és szokásokkal előállni. Miközben a járókelőket nézte, arra gondolt, hogy ezzel a munkával megfogta az Isten lábát. Csak el ne szúrjon valamit. De hát mit szúrhatna el, készséges lesz, szorgalmas, figyelmes és igyekvő. Ezekből pedig olyan nagy baja általában nem szokott lenni az embernek. Általában nem. De ez itt a Rózsadomb. Egy aktatászkás férfi haladt el mellette, valami ügyvédféle lehetett. Úgy nézett ki, mint aki egy speciális keltetőgépből bújt elő, ahonnan méretre szabott öltönyök, aranymandzsettás ingek és kézzel varrott bőrcipők pottyannak a világra. Matyi jól utánanézett, és arra gondolt, hogy a ruha igenis teszi az embert. A teherautó ablakára rásütött a nap, és Gacsályi Mátyás mátrai szénégető a Luckpack egyenruhájában ott tündökölt az üvegen. A látvány megsokszorozta erejét és önmagába vetett bizodalját, kihúzta magát, majd megkönnyebbülten felsóhajtott. Egy kis seszínű

pókot vett észre, az üveg sarkából indult lefelé, de félúton megfordult és elkezdett iszkolni felfelé. Tán megijedhetett valamitől? Nem tudni. Elég az hozzá, hogy Matyi meglendítette a kezét, hogy lefricskázza onnét, aztán mégsem tette. Hogy miért nem? Csupán csak azért, mert ráköszönt valaki, s ettől úgy meglepődött, hogy azt is elfelejtette, fiú-e vagy lány. Aztán rögtön rájött férfiúságára, mert a piros autóból hangzó sportosan erotikus női hang egyenesen őt vette célba. Szervusz, édes, tiéd a teherautó?, kérdezte az autóban ülő bombázóan szőke nő. Nem, válaszolta Matyi tétován, illetve igen, a cégé. És vállalsz magánfuvar is?, halkította le a rádiót a nő, sürgős lenne, ma este kellene elhozni a dolgaimat a barátomtól, azaz a volt barátomtól. Hát, az a helyzet, dadogta Matyi, hogy minket központilag szerveznek, nem tudok ebben segíteni. A hölgynek, tette hozzá egy kis szünet után. Kár, mondta a nő, és hosszú, vékony cigarettára gyújtott. Kár, pedig érzem, jól meg tudunk volna egyezni. Azzal felbőgette a motort és elviharzott. Matyinak táva maradt a szája a csodálkozásról. Csak a kocsija legalább húszmillió, gondolta, el tudom képzelni a többi cuccát is. Matyi harmincötnek nézte, az igazság pedig még hozzátett tizenhat évet, így jött ki az ötvenegy év. Tényleg nem látszott rajta, jól tartotta magát, energikus volt, ápolt és teljesen gátlástalan. Azt Mátyás már megtanulta budapesti tartózkodása alatt, hogy tetszik a nőknek, na de hogy nyílt színen leszólítsák, az azért már egy kicsit soknak tűnt. Megint csak kihúzta magát, és szembenézett a nappal. A terézvárosi albérletére gondolt, a két hétre, ameddig még ott lakhat. Két hét, tizennégy nap, mondta félhangosan a napnak és megrémült. A Luckpack raktárának a folyosóján van egy beszögellés, a beszögellésben van egy ülögarnitúra, kényelmes, nagy, széles, emlékezett vissza Matyi, ott csak ellehetek addig, amíg nem talállok valamit. Az ülögarnitúráról a nő jutott eszébe megint. Ezt a nőt nyilván megcsalták, bosszút akar állni, be akarja bizonyítani, hogy jó nő, hogy ragadnak rá a férfiak. Egyébként meg tényleg jó nő volt, mondta Matyi magának, hogy én mekkora egy mamlasz vagyok. A kis seszínű pók megint elindult lefelé az előzőleg kinézett céljához, de egy ideges mutatóujj kíméletlenül szétnyomta a testét az ablaküvegen. Hogy miről ábrándozott a halálvágtája előtt? Nem vágyott ő semmi extrára, csak egy jó kis teraszra, de nem újra, se nem felújítotttra, hanem olyanra, amelynek a repedéseibe jól bele lehet bújni. De nagyon régi se legyen az a terasz, így magában a kis pók, mert akkor benne van a pakliban, hogy felújíthatják, mint most az övéket is. Szegény apjáéknak annyi idejük sem maradt, hogy magukra kapjanak valami göncöt és uccu, meneküljenek. Befalazták őket az öt testvérkéjével együtt. Ő is csak azért maradt életben, mert koránkelő volt, szeretett hajnalban bóklászni a dálialevelek között. Hát ezért menekült ő meg, ez volt az ő marha nagy mázlija, aztán pedig a marha nagy pechje, hogy erre a teherautóra fújta a szél. Arra is gondolt még, hogy van világ a budai teraszon kívül is. És ő most oda vágyott. Hogy honnan tud róla? Hát onnan, hogy nemrég látták vendégül a mátraverebélyi nagybácsikat, akik lélegzetelállító vakmerőséggel utaztak fel hozzájuk egy Skoda Oktávia sárhá-

nyója alatt egy könnyű kis kerti grillezésre. Azok mesélték, hogy a Mátrában sem biztonságosabb az élet. Valami Mitróczki nevű betyár faszobrán szóttek hálót, de az a szobor egyik éjszaka életre kelt, és isteni szerencse, hogy közel volt a temető, ahova bemene-külhettek. Sőt ezek a pókbácsik arról panaszkodtak, hogy Budapesttől keletre sem egy Hawaii keresztespóknak lenni. Annyira jó volt ezeket a bácsikat hallgatni, csak úgy dőlt belőlük a mese meg persze a panaszkodás, mert igazi magyar pókok voltak. Azt is megtanulta, hogy a temetőben a legbiztonságosabb hely a sírkövek repedései között van. De ott is csak annak jön be az élet, aki olyan mázlista elhunytat talál, akiknek hálátlan kölykei vannak, mert annak a sírkövét garantáltan békén hagyják. A bácsik is nagyon nagy tanulópenzt fizettek, mire erre rájöttek. Először bizonyos Kotyka Kata miskolci pocsolóyafőző asszony repedéseibe menekültek, de ezzel a nővel nem volt szerencsájük, mert ehhez a nőhöz kijárt a fél Miskolc. Így hát rá nem volt ajánlatos komolyabb hálót alapozni. A kis pók mondjuk nem nagyon értette, hogyan lehet a pocsolóyából ételt főzni, de még kicsi volt, és minden új nap kínált számára valami meglepetést. Ide vágyott az oktan kis jószág, a mátraverebélyi temetőbe, a kistérségi esélyegyenlőtlen nagybácsik közvetlen közelébe. Hogy hallgathassa a jobbnál jobb sztorijaikat, mert az emberek azt gondolják, hogy a mese csak nekik jár. Ohohó, a fenébe is! A mesét az állatok, ha lehet ilyet mondani, talán még jobban szeretik, mint az emberek.

Matyi hüvelykujjával rákente a pók evilági szetemnyi karosszériáját az üvegre, s mily furcsa és különös is tud lenni néha az élet, az üvegen megelevenedve szinte három dében látta a pókocska utolsó gondolatait. Matyit szó szerint kirázta a hideg, azt hitte, képzelődik, de nem, tényleg ott duhajkodott Vidróczki a Luckpack teherautó ablaküvegén, tényleg ott menekült a három kistérségi tájszólásban beszélő pók, és tényleg ott siratta Potyka Katát egy köztisztelőben álló, vezető pozícióban lévő háromgyerekes apuka a mátraverebélyi temetőben.

Öt percre hagyunk magadra, és máris csajozol, lökte oldalba Matyit Serfőző Ricsi. Ricsi volt a munkavezető, öt éve dolgozott a cégnél, és látott már fán elég sok varjút. Idejövet az autóban ellátta Matyit néhány hasznos tanáccsal. Ha vinni akarod valamire a szakmában, akkor először is legyél láthatatlan, ne kérdezz az ügyféltől, csak ha nagyon muszáj. Ezek a gazdagok nem nagyon szeretnek szóba elegyedni velünk. Bunkó melósnak néznek bennünket. Egnémelyiküknek mintha nehezére esne a szó, úgy jár-kei a kacatai között, mint egy néma szellem. Ahhoz is szokjál hozzá, hogy ezek keserűek. Hogy miért, azt tőlem ne kérdezd, mert nem tudok rá válaszolni. Ne nagyon legyél jókedvű te sem, ne mosolyogj, mert azt sem szeretik. Magyarán ne mutass érzelmeket, ne kedves legyél, hanem korrekt. Kaját sose vigyél be a költis kecőba, se dzsekit. Ki nem állhatják, ha ráteszed a saját cuccodat a kanapéjukra vagy az asztalukra. Még ha ötvar koszos is a keccőjuk, akkor is viselkedj úgy, mintha egy üvegpalatóban lennél. Mint annál a hülye kínainál is, nevette el magát Ricsi, zokniban léphettünk csak be a lakásba, belül meg tocsogott

minden a kosztól meg a zsírtól. A használt óvszerek ott száradtak a hálószobájában az ágya mellett. A fehér frottírozoknimat az asszony otthon kilökte a kukába, az edzőcipőmet meg nem győztem súrolni. De nekik ezt is szabad, mert ők fizetnek, ők a gazdagok.

Matyi tágra nyílt szemmel hallgatta Ricsit, nem szólt semmit, csak annyit, hogy azért biztos van normális is közöttük. Van, biztos, hogy van, felelte Ricsi, de azok nem a Luckpackkal költöztetnek. Én akikkel eddig találkoztam, annak mindnek volt valami heppje. Én már annyira megszoktam a heppeket, hogy meg is lepődnék, ha egy hepp nélkülivel hozna össze a sors. Megérkeztünk, ez lesz az a kis putri, mutatott Ricsi egy négyemeletes, modern építésű házra, mely vaskosan terpeszkedett a telek közepén. Matyi kicsatolta a biztonsági övét, és arra gondolt, hogy ha gazdag lenne, neki is lenne heppje. De nem egy, hanem legalább vagy öt-hat. De hogy pontosan mik is lennének azok, arról ott, a teherautóban nem kezdett el beszélni.

(17)

Már a ház földszintje is elvárásolta. Hatalmas terek nyíltak minden irányba, és amennyi virág ott volt, na, annyit egyben csak a virágpiacokon látott. A lépcsőházat vajszínű márvány fedte, egy emeletet kellett csak menniük. Magas, szikár, mosolytalan arcú férfi nyitott ajtót, igaza volt Ricsinek. Miután megkapták a bejárati ajtó nyitására szükséges fémkártyát, elkezdheték bepakolni a csomagolóanyagokat. Cégjelzéses, lapokra hajtogatott papírdarabokat, selyempapírt, és olyan műanyag pukkasztós bélelőanyagot hordtak fel, amelyből régen a pukkasztós szatyrok készültek. Matyi egyszer talált egy ilyen műanyag szatyrot a nagyanyjéknál a nyárikonyhában, és nem volt nyugovása addig, amíg az utolsó hólyagot is ki nem pukkasztotta. Most ahogy hozta a hátán a köteget, és a lépcsőfordulóban le kellett tennie, mert elmozdult az egyensúly, most sem tudta megállni, hogy ne durrantson el egyet-kettőt. Mi a fene, te itt játszol, förmedt rá Ricsi, igyekezz már. Bánta Matyi, hogy így hamarjában máris hibát vétett, kár volt támadási felületet hagynia ilyen hiábavaló kis semmiség miatt.

A lakás maga olyan volt, mint egy luxusbarlang. A földszinti hangárokkal ellentétben itt mindenhol falakba lehetett ütközni. Az emeleti részen volt a hálószobai részleg. Három gyerekháló, két felnőtt, két fürdőszoba meg egy zuhanyzó. De nem itt kezdtek, hanem az alatta lévő szinten. Konyha, kamra, ebédlő, nappali, fürdőszoba, dolgozószoba foglalta el ezt a szintet és még valami, egy óriási tetőterasz. Hát Matyinkat elfogta a vágy, szeretett volna kimenni a teraszra és lenézni a városra. Meg is kérdezte, hogy a grillező felszereléseket be kell-e csomagolni, mert ő azt szívesen megcsinálná, mire Ricsi leintette, hagyja a magánakcióit, csomagoljon ott, ahol ő mondja. Ricsi pedig a kamrát jelölte ki Matyi számára. Szegény fiú nem győzött tüszöggni a portól, kért is egy rongyot, hogy azzal előbb letörölgesse. Amikor végzett a borokkal, elé tárult a kamrának azon szeglete, ahol ősrégi katonai ládák feküdtek egymáson. Matyiban feléledt a kí-

váncsiság, egy élete, egy halála, ő akkor is belenéz valamelyikbe. Az egyiknek próbálta széthúzni a csatját, a másiknak szétpatintani a zárját, de nem jutott ötről a hatra. Gondolta, a felsőt elhúzza a faltól, akkor talán jobban hozzáfér. Súlyos volt a láda, Matyi vállá belereccsent az erőlködésbe. Minél inkább nem sikerült a terve, annál inkább vágyott arra, hogy kinyissa. Mint amikor a szénégető völgyben elindult gombászni, és ott volt előtte a lehetőség, hogy rátaláljon a kihaltnak hitt gombafajra, igen, ugyanaz az izgalom lett úrrá rajta most is. De a láda sajnos nem akart kinyílni. A betyárok is ilyenbe rejthették a rablott kincseiket, futott át Mátyáson. A vágyán már-már a düh kerekedett felül, s nagy erőből rántott egyet a láda fogóján. A láda előre csúszott, s alóla egy boríték esett a földre. Lehajolt, felvette, belenézett. Bár ne tette volna! A boríték teli volt euróval, de nem akármilyen címletetekkel, hanem ötszázásokkal. Tyú! Nagy tusa keletkezett ettől Matyi lelkében. Mit csináljon? Hagyja ott? Szóljon az ügyfélnek, hogy ezt itt találta? Vagy... vagy, jaj, Istenem, tegye el a kertész nadrágja zsebébe? Igyekezze már, mit szöszmötölsz ott annyit?, nézett be az ajtón Ricsi, hol tartasz?, mennyi van még hátra? Matyi ijedtében beletömte a borítékot a nadrágja zsebébe. Na, de ne vágj már ilyen fancsali képet, mint akinek apját-anyját megölték, csak tán nem bántad meg, hogy munkába álltal? Dehogy, dehogy, szó sincs róla, dadogta Matyi, csak tudod, annyi itt a kacsat, hogy... Pszt, intette le Ricsi, csak semmi rossz duma magyarul, a fene se tud elmenni ezeken a gazdagokon, némelyikről utólag derül csak ki, hogy tökéletesen beszél magyarul, de velünk csak angolul kommunikál. Még jó, hogy nem fehér kesztyűsen, nem?, húzta el a száját Ricsi. Egy nőnél pakoltunk egyszer, váltotta suttogóra hangját, hülyültünk ott össze-vissza mindenfelét, mert a vibrátorát is nekünk kellett elcsomagolnunk. Azt valahogy véletlenül otthagya az ágya mellett. A végén azt mondja magyarul, remélem, jól szórakoztak, fiúk, adnának egy elérhetőséget, mert ezt a főnökükkel is közölni szeretném. Képzelheted?! Az egész csapatot utcára dobták, engem tartottak csak meg, és Tüsit. Óvatosnak kell lennünk, érted, nagyon óvatosnak. Persze, persze, értem, értem, hadarta Matyi. Égette, marta a zsebét a pénz, sütötte a testét is, körbeterőzött rajta, szorította, mint egy óriás tűzkígyó. Kiverte a víz, izzadt, remegett, és egy hirtelen jött ötlettől vezéreltetve a helyére, hogy visszatette volna a borítékot a helyére, vagy odaadta volna az ügyfélnek, ökölbe szorította a kezét, és amilyen mélyre csak bírta, beszuszakolta a pénzes borítékot a nadrágja zsebébe. Aztán levette a dzsekijét, és a derekára kötötte, hogy jobban fedje a titkát. Eljött a dél. Egy közeli önkiszolgáló étterembe mentek ebédelni mind a hatan, Matyi meglehetősen hallgatólag volt, csak akkor szólt, ha kérdezték. Itt most már beszélhetsz, nevetett Ricsi, itt most már mondhatod telibe magyarul, amit gondolsz. De Matyi nem gondolt és nem mondott semmit. Illetve gondolt sok mindenre, de azokat nem mondta ki. Bolond lett volna! Édes, bizsergő érzéssel töltötte el a tette, alig várta az estét, amikor majd otthon szépen végigszámolja, összeszorozza és kijön... kijön egy nagy szám. Hú, de édesen bizsergető érzés

is az, ha pénzt talál az ember! Arra gondolt, az összeg felét lakásra költi, bérel vagy vesz, mit tudja ő, a másik felét meg feléli, elkölti az utolsó fillérig. Könnyen jött, könnyen megy, tiszta sor. De mi van akkor..., mi van ha keresni fogja délután a tulaj a pénzt? Mi van, ha eszébe jut a felforgatott ládáról? Szokott az úgy lenni vele is, hogy egy emlékképről eszébe villan egy másik emlékkép. Fúú, fújta a forró levesét, mert húslevest vett meg sóletet kolbásszal, innivalónak meg kólát. De csak úgy járt az evőeszköz a szájába ki s be, össze-vissza égette a nyelvét, mert az az első fújás sem a forró levesnek szólt, hanem a forrongó lelkének. Nem érezte az ízeket, az illatokat pláne nem érzékelte, a pénzre gondolt, a köteg euróra, melyet délelőtt elvett. Az ebéd végére kidolgozta magában a tervet. Igen, a délutáni kamrapakoláshoz valamilyen ürüggyel segítséget fog kérni. Hogy milyen indokkal, azt még nem tudta, és egyébként is, néha a legnehezebb helyzetek is olyan jól meg tudnak oldódni maguktól. Hát ebben bízott a mi Matyink, meg abban, hogy ha többen csomagolnak majd a kamrában, akkor baj esetén többükre terelődik a gyanú. Ebben a remek ötletben bízva nagyot sóhajtott és azt mondta, kurva jó volt ez az ebéd, ide máskor is jöjjünk. Elindultak visszafelé a házhoz. Alig volt nála egy órája a pénz, és máris azt vette észre, hogy megváltoztatta. Hanyagul, csípőből dobta egymás elé a lábát, zsebre dugta a kezét és fütyürészni kezdett, mint egy nagy-menő. Na, csak nem megjött a kedved?, kérdezte Ricsi, és jól oldalba vágta. Megmondtam neked előre, hogy a gazdagokkal nem könnyű. Igazam volt, nem? Na, ugye, hogy persze, látod?

A délután ólomlábakon csoszogott, mintha minden percre teljes testtel rá kellett volna feszülnie, és tolnia, tolnia előre felé. Az a bizonyos pillanat sehogyan sem akaródzott eljönni. Nem alakult úgy, hogy bárkit is beállíthatott volna maga mellé vagy maga helyett. Már jócskán benne jártak a délutánban, amikor Ricsi odajött hozzá, hogy akkor ők most a fele csapattal lemennek molyolni a pincébe, de Matyi maradjon a kamrában, és végezzen estig. Na, ebből a helyzetből hogy süll ki valami jó?,

morfondírozott Mátyás. Egy dolgot eldöntött, amit becsomagol, azt, amikor nem látja senki, kicsomagolja, így két legyet üt majd egy csapásra, nem tűnik fel, hogy nem dolgozik, és hagy a kamrában elvégeznivalót bőven. Már-már azt hitte, így múlik el a délutánja, amikor két munkatársa odajött hozzá, hogy végeztek a fürdőszobával, mit csináljanak. Jaj, de jó, hogy itt vagytok, mézesmázoskodott Matyi, nekem a pincébe kellett volna mennem, de így akkor megoldódik minden. Azzal beállította a két fiút a kamrába, ő pedig uzsgyi, le a pincébe. A pokoli terve kivitelezése sínen volt. Mire feljöttek a pincéből, a két fiú végzett a kamrával, s a helyiség ajtajánál két oszlopban álltak a felcímkézett, céges dobozok, melyek oldalán ott szerepelt a tartalmukra vonatkozó lista. Na, mi újság, nem volt semmi?, kérdezte Tüsiéket kipirult arccal, nem kerestem semmit az ügyfél? Tüsiék nem értették az izgatottságát, azt mondták neki, menjen a konyhába, ott majd lenyugszik, mire a több száz üvegpoharat egyenként körbepapírozza, és berakosgatja a szigorúan törekeny feliratú dobozba. Matyi bugyolálgatta a poharakat, de közben a szemét nem tudta levenni a tetőteraszról. A délutáni napfény átsütött a nagy dézsákba ültetett tujasoron, s a kerti bútorok ezüstsín szegélyéről visszaintegetett a napnak. Matyi eltátotta a száját, mert látta magát gazdag emberként a teraszon, ahogy a kék-fehér csíkos hatalmas fekvőfotelben nyújtózkodik, aztán a koktéllért nyúl. Egy bikinis lányt is látott hátulról, a terasz zuhanyzója felé lépdelt, formás, izmos, barna fenekét jobbra-balra illegette-billegette. Viki feneke volt az, a pillangós tetoválással, de az izgalomba belejászott mégis Gecse Vica illata. Matyi egy pillanatra lehunyta a szemét, s amikor kinyitotta, ott állt előtte az ügyfél, a mogorva német katonatiszt. Nem talált véletlenül a kamrában egy sárga dugóhúzót?, kérdezte angolul, tudja, egy emlék kötődik hozzá. Matyi előtt elsötétült a világ, kiejtette kezéből a poharat, s annyit tudott kinyögni, hogy *yes, please*. A pohár szerencsére nem tört össze, Matyi erotikus ábrándozása viszont igen.

